

A doua epistolă a lui Ioan

Oricărui cititor atent al Sfintei Scripturi îi va atrage atenția faptul că avem o scrisoare apostolică, care în general este recunoscut, că este adresată unei femei¹ și copiilor ei. Dacă ținem seama de reținerea apostolului și de caracterul neobișnuit al adresării, atunci să cercetăm neaparat de ce Duhul Sfânt se abate de la modul Lui obișnuit de a proceda, și aceasta cu atât mai mult cu cât prima scrisoare a fost redactată la modul cel mai general și cuprinzător. Dacă există un destinatar al primei scrisori, atunci acesta este întreaga familie a lui Dumnezeu. Ea nu se referă la o anumită localitate și nu conține nimic personal sau individual în sensul obișnuit, adică, referitor numai la anumite persoane. Ea cuprinde mult mai mult decât oricare altă scrisoare – probabil cu excepția scrisorii lui Iuda – pe fiecare membru al familiei lui Dumnezeu, oriunde s-ar afla el. Însă același Ioan a fost călăuzit de Duhul Sfânt – probabil câțiva ani mai târziu – să scrie la o singură persoană, și anume nu la un bărbat, ci la o femeie și la copiii ei. Mult mai târziu a scris o a treia scrisoare adresată unui bărbat, și este ușor de recunoscut cât de mult coincide această faptă cu tema tratată spre cel mai mare bine al lui și al nostru. Numele lui este făcut cunoscut, dar în a doua scrisoare se adresează femeii fără să-i rostească numele. Prin aceasta putem recunoaște un profund respect față de ea. Fără îndoială era vorba de nevoile femeii. Dar a fost cruțată, nu a fost pusă într-o situație neplăcută, nu a fost făcută cunoscut public. Totodată a luat naștere o scrisoare deosebită valoare pentru toți credincioșii din toate timpurile.

Acestea sunt faptele, iar noi suntem îndreptățiți să ne formulăm atitudinea față de ele; interpretarea făcută se recomandă ca fiind corectă; cine nu este convins de aceasta nu trebuie să accepte concluziile noastre. Scrisoarea a doua este într-adevăr scurtă, dar este una dintre cele mai serioase scrisori ale Noului Testament și mult mai de bază decât scrisoarea foarte interesantă și plină de învățătură adresată mai târziu lui Gaiu. Aceasta a fost adresată unei femei și copiilor ei. Trebuie să fi fost motive deosebit de serioase, care pentru Duhul Sfânt erau de importanță majoră și de durată, și care L-au determinat să adreseze prin apostol o scrisoare atât de serioasă femeii alese și copiilor ei; trebuie să recunoaștem aceasta din conținutul ei. Faptul că erau împrejurări neobișnuite se confirmă și prin faptul că Duhul Sfânt se abate aici de felul Lui obișnuit de a proceda și din motive de importanță majoră se adresează unei femei și copiilor ei, punându-i sub responsabilitatea nemijlocită și mare de a se comporta potrivit cu adevărul prezentat în scrisoare.

Era vorba de întrebarea: Hristosul adevărat sau cel fals? Există în toată Sfânta Scriptură ceva mai important decât aceasta, mai ales de când a fost descoperit Hristos? Înainte ca El să apară, dușmanul a încercat să preocupe gândurile celor credincioși cu lucrurile prezente și de importanță minoră. Dar acum a fost descoperit adevăratul Hristos, potrivit făgăduinței, acum Fiul lui Dumnezeu a fost adevărat printr-o mărturie de netăgăduit și prin harul și adevărul personal, și El ne-a dat pricepere ca să cunoaștem pe Cel adevărat, care El Însuși este Dumnezeu adevărat și viața veșnică. A fost o faptă obraznică a lui satana, care a știut foarte bine ce face, ca să conducă pe creștinii cu numele să falsifice adevărul despre Hristos și să ridice idolul lui împotriva lui Hristos. Din timpuri străvechi a făcut aceasta împotriva lui Iehova, când se ocupa de Israelul în carne aflat sub Lege. Când a venit Fiul lui Dumnezeu în Har și Adevăr, satana a încercat prin viclenie și felul lui de a lucra să dezonoreze adevărul, ca și cum ar fi prea elementar și simplu; a prezentat un Hristos fals, ca astfel să murdărească toate izvoarele binecuvântărilor și să producă

¹ Din timpurile postapostolice și până în zilele noastre au existat tot felul de păreri cu privire la modul de adresare din această scrisoare. Din cauza grupului de cuvinte din limba greacă „Ho presbyteros eklekte kyria” (Presbiterul către aleasa doamnă) unii au considerat cuvântul „Eklekte”, alții cuvântul „Kyria” ca fiind un nume propriu; o a treia grupă vedea în acestea „Biserica”, ca să nu mai vorbim de fecioara Maria. Pentru mine este clar, că este vorba de o soră în Hristos care a trăit în timpul acela, căreia apostolul a trebuit să-i scrie potrivit cu voia Duhului Sfânt, fără să-i numească numele, și amintirea »surorii alese« din ultimul verset confirmă aceasta și distruge concepția că ar fi vorba de „Biserică”, care se întâlnește la teologii mai vechi și mai noi (Matthaei, Cassiodorus, Calovius, Hammond, Michaelis, și alții) și la învățătorul bisericesc latin Hieronimus. Eu sunt de părere că în realitate s-a intenționat să se scrie unei »doamne alese«, așa cum rezultă din redarea exactă (substantiv fără articol). Am vrut să mă rețin de la această chestiune, care după cât se pare nu preocupă pe mulți.

pagubă sufletelor, conducându-le cu înșelăciune spre un Hristos fals, în loc să meargă la Cel ce este nu numai adevăratul Hristos, ci și Adevărul. Tocmai aceasta încerca satana să obțină acum prin mulții anticriști, și aceasta explică apelul neobișnuit al Duhului Sfânt din această scrisoare.

Apostolul se numește aici »presbiterul«, sau »bătrânul«. În felul acesta părăsește locul dintâi din Adunarea lui Dumnezeu, pe care îl poseda. Dar dragostea merge instinctiv pe drumul cel mai bun, și Duhul Sfânt l-a inspirat pe apostol din cauza situației deosebite care exista. Acest mod de a proceda îl găsim în toate scrisorile sale, și apostolul Pavel a procedat câteodată în acest fel. Dumnezeu ne învață așadar chiar și prin cele mai mici schimbări în Sfânta Scriptură, prin tot ce ni se spune, și prin ceea ce nu ni se spune, mai desăvârșit decât prin oricare alt mod. Fără îndoială exista un motiv convingător și demn de luat în seamă pentru care apostolul Ioan atât alesei doamne, cât și lui Gaiu se prezintă cu numele »presbiterul« (sau »bătrânul«) și nu cu numele »apostolul«. Mai trebuie ținut seama de un alt aspect. El nu spune »... preaiubitei femeii«. Unii creștini folosesc cu plăcere expresii sentimentale, fără să aibă nici cea mai mică înclinare pentru aceasta. Nu este un obicei bun, mai ales când este vorba de o femeie. Să scri în felul acesta unui frate nu este lipsit de tact. Dacă ne gândim la diferența între bărbați și femei, atunci înțelegem înțelepciunea lui Dumnezeu, care se arată prin aceea că »bătrânul« evită astfel de expresii față de femeie și în privința aceasta este un exemplu bun. Dacă s-ar fi comportat altfel – chiar dacă era în curăție de inimă -, atunci mulți ar fi făcut ca el. În felul acesta totul a fost rânduit cu înțelepciune și ferice de noi dacă învățăm din ceea ce citim aici.

»Presbiterul către aleasa doamnă«. El scrie cu respect, fără însă să folosească cuvinte de măgulire. Nu vedem la el nici egocentrism, și nici nu se recomandă pe sine. Am putea mai de grabă să-l considerăm că se comportă fără inimă, dar nu-l putem învinovăți că folosește un mod de exprimare nepotrivit. »Presbiterul către aleasa doamnă«. Poziția ei pământească, pe care o datora providenței, nu este desconsiderată, dar ceea ce amândoi prețuiau era dreptul la harul divin. Ea a fost aleasă de Dumnezeu, o aleasă în Hristos de Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Ce poate o inimă curățită prin credință să prețuiască mai mult decât aceasta? Apostolul a fost călăuzit să folosească o expresie care scotea în evidență suveranitatea lui Dumnezeu de a lucra. Dumnezeu a ales-o din toate legăturile ei naturale, și apostolul recunoaște cu bucurie că ea a fost adusă deja aici pe pământ în relații noi, divine. Este o binecuvântare să știi că și astăzi aceasta este valabil pentru fiecare creștin. Deja în cuvintele introductive putem constata cât de mult se identifică fiecare scrisoare cu tema pe care Dumnezeu vrea să ne-o facă cunoscut prin ea. Intenția este aici, ca doamna aleasă și copiii ei să rămână cruțați de cursele înșelătoare ale lui anticrist. Scrisoarea adresată lui Gaiu a fost scrisă ca să-l îmbărbăteze să persevereze în a merge pe cărare, așa cum a început, chiar dacă erau multe obstacole. Prin cuvântul »aleasă«, Dumnezeu a fost pus înaintea ochilor femeii, în timp ce expresia »preaiubitule« a încurajat pe Gaiu să nu se lase intimidat de intențiile întunecate ale lui Diotref. Deseori oamenii obosesc în a face binele, atunci când se văd înșelați de aceia cărora le-au slujit pe cât se poate cu dragoste, și se supără ușor de critica acelor care din obișnuință se împotrivesc, dar care niciodată nu se străduiesc să ajute cu adevărat în greutate. Hristos ne face apti să dezlegăm această enigmă.

»Presbiterul către aleasa doamnă și către copiii ei.« Cu siguranță, Ioan a vorbit acestor copii cu toată căldura inimii, atunci când i-a văzut în împrejurările normale ale vieții, și ei cunoșteau sentimentele lui gingașe față de ei. Acum însă scria despre un lucru foarte serios, așa că sub acest aspect femeia și copiii ei au devenit fără importanță, căci era vorba de Numele Domnului și de dreptul pe care l-a dat harul. Apostolul le prezintă cu toată insistența, că ei erau obligați să intervină cu grijă și râvnă pentru onoarea lui Hristos. Nu se admiteau nici-un fel de compromise. Faptul că satana submina adevărul cu privire la Hristos era deja atunci o realitate. Apostolul știa că ei sunt în pericol; le scrie ca să fie vigilenți. Orice altceva trebuia subordonat onoarei lui Dumnezeu. Era vorba de Hristosul adevărat, și Ioan a văzut că ei erau în pericol, inconștienți, să discrediteze onoarea lui Hristos. De aceea cuvintele lui sunt relativ scurte, simple și precise. Fără ocolișuri ajunge la miezul problemei și vorbește în așa fel ca să poată fii înțeles de toți creștinii. Îi asigură că îi iubește cu adevărat. În privința aceasta este o lipsă permanentă, atunci când S-a

pierdut Hristos dinaintea ochilor. »Pe care-i iubesc în adevăr« - ce semnificativ și pătrunzător la inimă! Nu-i iubea din pricina calităților lor; oricât de multe lucruri plăcute ar fi văzut la ei, el nu vorbește despre ele, ci numai de »dragoste în adevăr«. Aceasta înseamnă mult mai mult decât „a iubi pe baza Adevărului”; el iubea »în adevăr«. Cu siguranță ei aveau Adevărul. Desigur, niciodată nu poate exista adevăr fără a avea Adevărul; dar »în adevăr« înseamnă cu adevărat, potrivit cu adevărul.

Apostolul considera important, ca în urma golului creat prin dispariția adevărului, să-i asigure de realitatea divină a dragostei lui. Dumnezeu i-a adus la Sine prin adevăr. »Și nu numai eu, ci și toți cei care cunosc adevărul.« Ce lucru minunat, ca într-o lume cu înfățișarea goală să te poți baza pe dragostea care este din Dumnezeu! Ioan era pe deplin sigur de dragostea celor care cred. Se putea baza pe faptul că toți care aveau pe Hristos ca viață a lor, iubeau pe aleasa doamnă și pe copiii ei așa cum îi iubea el. Autoritatea sa apostolică nu-l împiedica nicidecum să iubească pe acești copii cu mama lor. Ei erau copii ai lui Dumnezeu, și nu numai copiii mamei lor; el poate spune: »... pe care-i iubesc în adevăr.« Putea adăuga, că nu numai el îi iubea, ci și aceia care au cunoscut adevărul. Frații mei iubiți, nu sunt acestea legături care consolidează și trebuie prețuite? Apostolul se putea bizui pe toți aceia care au cunoscut adevărul și care iubeau pe femeie și copiii ei. Fără de dragostea în Hristos și fără de Duhul, care ne-a fost dat după ce am fost mântuiți, nu este posibil să înfăptuim aceasta în mijlocul atâtor obstacole. În chip desăvârșit se vede în Hristos, dar se poate recunoaște și în creștini.

»Pentru adevărul acesta care rămâne în noi, și care va fi cu noi în veac.« Este remarcabil felul în care apostolul vorbește despre adevăr. Îl prezintă ca persoană; tot așa cum face Pavel în Epistola către Filipeni capitolul 1 cu Evanghelia. Apostolul Pavel a fost slujitor atât al Adunării cât și al Evangheliei, și cu toate că a scris despre Adunare ca nimeni altul, el a predicat Evanghelia cum nu a făcut-o niciunul. Vestea bună despre Harul lui Dumnezeu și despre slava adusă de Hristos era bucuria sa. Ea nu era în opoziție cu adevărul despre Adunare. Dimpotrivă – lucrarea lui era valabilă pentru amândouă, și se întindea de la adâncimea Harului și până la înălțimea slavei. Simțea așa cum se exprimă Ioan aici: »... pentru adevărul acesta care rămâne în noi, și care va fi cu noi în veac.« Niciunul din cei doi nu ar fi spus aceasta printr-o dispoziție creștină, oricât de importantă ar fi fost ea. Astfel de dispoziții își au însemnătatea lor, și dacă nu sunt luate în considerare, sau sunt ignorate, provoacă pagube. Dar ce sunt ele în comparație cu adevărul? Ele sunt numai pentru un anumit timp și într-o clipă pot dispărea pentru totdeauna. Dar adevărul rămâne în noi și va fi cu noi în veșnicie. Aceasta înseamnă că el are putere crescândă asupra inimii, atâta timp cât suntem pe pământ; abia în cer îl vom avea în chip desăvârșit, spre bucuria noastră, și va rămâne în veșnicie.

Urmează salutul său minunat: »Harul, îndurarea și pacea va fi cu voi.« Harul se revarsă din dragostea divină și se îndreaptă spre păcătos; pacea este roada, rezultatul lucrării lui Hristos pentru cel care crede. Harul și pacea sunt în general dorite pentru sfinți. Îndurarea corespunde nevoilor personale în slăbiciune și în încercări. Tot așa ea era valabilă și pentru aleasa doamnă și copiii ei. Cât de necesară a fost ea în această situație o dovedește scrisoarea adresată ei. Totdeauna când ne gândim la noi înșine simțim nevoia după îndurarea lui Dumnezeu. Dacă vorbim despre Adunare, despre privilegiile ei și slava ei sublimă, la care a fost chemată de Hristos, și în Hristos, atunci toate nevoile rămân înapoia slavei Harului lui Dumnezeu. Dar fiecare are nevoi, și din pricina lor avem nevoie permanent de îndurare. Harul și pacea sunt valabile pentru întreaga Adunare, atâta timp cât ea este pe pământ. Dar salutul »Harul, îndurarea și pacea va fi cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl, și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui« trebuie să fi îmbărbătat foarte mult pe femeie și copiii ei, și aceasta cu atât mai mult cu cât nu era o dorință, sau o rugăciune, ci o asigurare. Expresia »Fiul Tatălui« se folosește numai aici. De ce? Disprețuirea slavei Sale de către dușman primește răspunsul prin această afirmație neobișnuită. Duhul lui Dumnezeu face să fluture înaintea ochilor lui satana stindardul luminos pentru întărirea familiei credincioase, care era solicitată să rămână statornică în credințioșie. Ce titlu glorios este

»Fiul Tatălui«! Cei credincioși sunt numiți deseori fii și copii; dar niciunul în afara Domnului nostru nu este numit »Fiul Tatălui«.

Toate acestea le sunt garantate în adevăr și dragoste. Numai Domnul este Cel ce dă asigurarea. Fără El nu am fi putut fi aduși niciodată din întuneric la lumina lui Dumnezeu. Lui Îi datorăm faptul că noi cunoaștem pe Tatăl și pe El Însuși. El era plinătatea adevărului și dragostei, și prin Harul Său și lucrarea Sa a făcut ca sufletele noastre să știe toate acestea, să le posede și să se bucure de ele.

Apostolul continuă să spună: »M-am bucurat foarte mult când am aflat pe unii din copiii tăi umblând în adevăr.« El nu spune „pe copiii tăi”, pentru că probabil unii dintre ei, sau poate mai mulți, nu au mărturisit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn al lor.

Este posibil să fi căzut sub influența rea a înșelătorilor. Din anumite motive spune numai, am găsit »pe unii din copiii tăi« umblând în adevăr. Această delimitare, care a fost necesară deja din timpul acela, ne arată cât de deosebit de important este nu numai să cunoști adevărul, ci și »să umblî în adevăr« sau – așa cum același apostol spune în Evanghelia după Ioan 3, 21 - »lucrează după adevăr«. Însă el adaugă: »... după porunca pe care am primit-o de la Tatăl.« Deoarece unii creștini înclină să aibă părerea că porunca este ceva legalist, din pricina acestei rătăcirii ar trebui să se lase învățați. Nimeni nu vorbește atât de mult despre porunci, așa cum vorbește Domnul nostru, în mod deosebit în Evanghelia după Ioan, care folosește în mod repetat acest cuvânt în scrisorile sale, în care Legea nu este absolut deloc tratată și nici măcar amintită. Fiul lui Dumnezeu strălucește în ele ca niciunde în altă parte. Însă Fiul lui Dumnezeu a iubit să vorbească despre porunci, atât cu privire la El, cât și cu privire la noi, dar după principii care nu au nimic a face cu Legea (compară Ioan 10, 18; 12, 49; 13, 34; 14, 15,21,31; 15, 10).

Motivul este, că El a luat locul omului, adică locul deplinei dependențe, da, al ascultării. Cu toate că era Fiul Tatălui, S-a dezbrăcat de Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea nouă oamenilor, la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit, făcându-Se ascultător până la moarte, da, moarte de cruce. Nu a renunțat la dumnezeirea Lui, nici nu putea să renunțe la ea, dar a renunțat la slava pe care o avea ca urmare a demnității Sale personale, ca să îndreptățească pe Dumnezeu și să binecuvinteze pe oameni. Pentru ca El, ca om dependent și slujitor desăvârșit, să poată face această lucrare, a primit totul de la Dumnezeu, Tatăl Său. De aceea se spune în Psalmul 40 cu privire la întruparea Lui: »Mi-ai străpuns urechile«. Mai mult chiar, urechea Lui a fost deschisă în fiecare zi, așa cum se spune în Isaia 50, și asculta ce Îi spunea Tatăl. În cele din urmă rămâne Slujitorul veșnic și renunță să plece liber, așa cum a făcut robul evreu din Exodul 21; urechea găurită de judecător era semnul pentru această slujire veșnică, pentru Domnul însă are înțelesul mai profund, al morții. Aceasta este valabil numai pentru El. Noi însă, păcătoșii pierduți de odinioară, am primit prin credință atât viața lui Hristos, cât și ungera Duhului Sfânt. Iubim poruncile Sale, așa cum El a iubit poruncile Tatălui Său; de aceea chemarea noastră este ca să vestim virtuțile Lui. Căci pentru ce altceva suntem noi lăsați aici pe pământ? Domnul Isus a fost totdeauna ascultător de poruncile Tatălui Său, dragostea și ascultarea au fost desăvârșite în El. Noi suntem urmașii Lui, însă cât de puțin ne asemănăm cu El în privința aceasta!

Domnul Isus a învățat ascultarea, prin ceea ce a suferit. Noi învățăm să ascultăm prin condamnarea propriei îndărătnicii, și Duhul Sfânt face ca prin Harul lui Hristos aceasta să devină libertate pentru noi. Hristos a învățat ascultarea, căci pentru El, ca Dumnezeu, era ceva cu totul nou. Noi trebuie s-o învățăm, pentru că noi prin natura noastră suntem neascultători, și aceasta este cu totul altceva.

Prin Har iubim Cuvântul și din toată inima slăvim pe Dumnezeu, care ne iubește. Cu recunoștință primim o poruncă din partea Tatălui. Există ceva bun, la baza căruia să nu stea autoritatea divină? Anularea autorității divine înseamnă o pierdere nespus de mare. Fără îndoială există ceva mult mai înalt decât autoritatea, și aceasta este dragostea divină. Însă în timp ce dragostea a fost dintotdeauna în Dumnezeu și ea ne-a fost descoperită pe când eram încă păcătoși și răi, odată cu întoarcerea noastră la Dumnezeu începem să recunoaștem tot mai mult autoritatea divină și supunerea din inimă; ne îngrozim de duhul nostru rebel pe care l-am avut odinioară.

Omul se supune lui Dumnezeu pentru prima dată în viața lui atunci când are loc pocăința, când potrivit voiei lui Dumnezeu se pleacă înaintea Domnului Isus.

»Și acum, te rog, doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci cea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții!« (versetul 5) În privința aceasta nu trebuie să spunem multe, căci am auzit deja multe în acest sens. Însă este totdeauna bine să ne aducem aminte că această dragoste nu este numai cea mai importantă trăsătură a naturii noi și a învățăturii divine, ci stă de nedespărțit în legătură cu ascultarea, care totdeauna este o caracteristică a faptului că suntem născuți din Dumnezeu. Așa se spune în versetul 6: »Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui«. Numai încăpățânarea rea a omului căzut încearcă să despartă aceste două lucruri. Nu numai că cele două sunt poruncile lui Dumnezeu, sau poruncile lui Hristos, ceea ce este același lucru, ci în aceste cuvinte remarcabile ele sunt puse pe aceeași treaptă, și aceasta pentru că ele nu se pot despărți de viața în Hristos, pe care o posedăm. În ultima parte a versetului le regăsim din nou și ele ne obligă să facem ce a poruncit Hristos ucenicilor Săi: »Aceasta este porunca în care trebuie să umblați, după cum ați auzit de la început.« Cuvintele »... de la început ...« sunt adăugate cu chibzuință ca să amintească tuturor – celor din timpul acela, și celor de astăzi – că această poruncă clară a fost dată deja în timpul când Hristos a fost aici pe pământ.

Cu Adam a început neamul de oameni pe pământ; dar Hristos este începutul pentru cei ce cred. Harul și adevărul au venit prin El; El a fost începutul ascultării creștine și al dragostei reciproce. Cum ar fi putut cineva să cunoască adevărul despre Hristos înainte ca El să fi venit și să fi fost descoperit pe pământ? Cei drept, cei credincioși așteptau venirea Lui, care va aduce cu Sine binecuvântarea pentru oameni și pentru pământ, dar cât de puțină claritate aveau ei în privința aceasta pentru credința lor! Tot ce putea să ofere claritate era păstrat pentru viitor. Cei lumești se gândeau la El în cadrul strădaniilor lor pământești și omenești; cei născuți din Dumnezeu au avut mai mult sau mai puțin privirea credinței îndreptată spre ceea ce Dumnezeu va descoperi, și înainte de a veni Hristos chiar și aceștia nu aveau claritate deplină în așteptările lor. Când însă a venit Fiul lui Dumnezeu, așa cum a fost prorocit despre El, și S-a descoperit în carne, în El a venit atunci Harul și Adevărul. Lumina a judecat tot ce nu era în concordanță cu natura lui Dumnezeu, iar adevărul a descoperit pe fiecare om și fiecare lucru și a arătat cine erau ele în realitate. »Aceasta este porunca în care trebuie să umblați, după cum ați auzit de la început.«

Acum însă pătrundeau din toate părțile tot felul de forme ale răului. Lui satana nu i-a fost suficient să strice ce exista, ci a făcut ca și adevărul să fie disprețuit de aceia care cândva au mărturisit că sunt de partea lui. De aceea urmează apelul insistent pentru apărarea adevărului cu toată hotărârea și mai mult decât oricând să umble în credincioșie. »Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori.« (Expresia „au venit în lume”, așa cum citim în Textus receptus și în unele traduceri, nu este exactă).

Amăgitorii au fost odinioară în Adunare și au părăsit-o, ca să se ocupe cu lucruri rele, și anume, să batjocorească Cuvântul lui Dumnezeu și să tăgăduiască pe Fiul. „Au venit în lume” nu exprimă nicidecum acest fapt, și nici nu are sens plauzibil. Ei au părăsit pe cei care mărturiseau că sunt creștini, atunci când au fost înșelați de satana, ca să nege adevărul despre Hristos. Purtau în ei înșiși trăsăturile îngrozitoare ale amăgitorilor, »care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată anticristul!«. În Epistola lui Iuda ni s-a arătat că răul de moarte a venit de la aceia care erau înlăuntru, cu toate că s-au pus deoparte. Epistolele lui Ioan descriu un timp mai târziu, și anume »ultima oră«, când acești oameni vor ieși, și ca dușmani se vor împotrivi vizibil. Când cineva aderă la Adunarea lui Dumnezeu și își ocupă locul în ea ca creștin, iar apoi o părăsește, el devine mai rău decât la începutul mărturisirii sale creștine, cu toate că atunci era rău. El urăște adevărul și pe aceia care se țin strâns de adevăr. Tot ce face și ce năzuiește este îndreptat spre a duce în rătăcire pe sfinți, să defăimeze adevărul și să-L nege pe Hristos. Locul acesta ne arată clar că aceia care nu »mărturisesc că Isus Hristos vine în trup« au plecat în lume. Venirea lui Hristos este prezentată aici în forma prezentului abstract; în 1 Ioan 4, 2 este la timpul perfect, adică un eveniment prezent al unei acțiuni care a avut loc în trecut. Formele de timp diferite nu schimbă

cu nimic adevărul, care în ambele locuri din Scriptură prezintă Persoana Sa caracterizată în modul amintit.

Acești amăgitori nu credeau adevărul cu privire la Persoana Sa; ei nu-L mărturiseau. Cei drept, ei nu negau realitatea istorică a nașterii Lui, dar nu recunoșteau Persoana lui Hristos venită în carne. Tocmai acesta este adevărul profund, minunat, că El, care din veșnicie era Fiul Tatălui, a venit în acest fel.

Aceasta o mărturisesc toți care au viața și au fost unși cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. El putea să vină ca înger, sau într-un alt fel; dar pentru a împlini voia lui Dumnezeu și din pricina onoarei Lui, I-a plăcut să vină în carne. Amăgitorii negau această mărturisire cu privire la El, a cărui natură divină și umană erau unite într-o persoană. Prin această mărturisire nu se spune tot ce înseamnă creștinism, dar constituie baza, fără de care mântuirea este imposibilă. Cine nu mărturisește pe Domnul Isus că a venit în felul acesta, acela este amăgitorul, anticristul.

»Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim răsplată deplină.« Aceasta nu este numai o atenționare serioasă, ci un apel la dragoste, asemenea rugămintii apostolului în 1 Ioan 2, 28. Copiștii de odinioară și editorii moderni, precum și traducătorii moderni, trecând cu vederea acest fapt, nu au recunoscut înțelesul cuprins în această exprimare și au făcut din ea o banalitate: »Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdem – noi, nu, „voi” – ce am lucrat ...«, scrie apostolul, și în felul acesta caută în mod mișcător să stimuleze dragostea lor. Chemarea adresată de apostol în 1 Ioan 2, 28 întregii familii a lui Dumnezeu este valabilă și pentru aleasa doamnă și copiii ei.

»Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul.« Redarea prin „cine încalcă” folosită în unele traduceri, nu redă corect sensul. Legea nu are nimic a face cu ceea ce spune aici, de aceea „a încalca” este o expresie greșită. Trebuie să se spună: »Oricine o ia înainte ...«, adică „iese în afara” adevărului despre Hristos. Pe de altă parte, aceasta este o lovitură grea pentru toți care iubesc gândul progresului. Cum ar putea Adevărul descoperit să fie egal cu știința omenească, care se poate dezvolta? Cui nu-i este de ajuns Adevărul, pe care Dumnezeu l-a dat în Hristos și din cauza aceasta iese în afara de acest adevăr, în realitate acela se îndepărtează de el și renunță la el în favoarea fanteziei duhului omenesc. Oricare ar fi pretextul pentru a căuta o lumină mai înaltă, sau un adevăr mai înalt, oricât de mare ar fi încrederea în aceste păreri moderne, cine iese în afara Cuvântului inspirat și se îndreaptă spre propriile idei, sau spre concepțiile altora, acela »nu are pe Dumnezeu«; este în afara oricăror relații cu Dumnezeu. Dimpotrivă, acela care »rămâne în învățătura lui Hristos, are pe Tatăl și pe Fiul«; el posedă cea mai mare și cea mai adâncă, precum și cea mai intimă descoperire a dumnezeirii.

»Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și nu-i ziceți „Bun venit!”. Căci cine-i zice: „Bun venit!” se face părtaș faptelor lui rele.« Aceasta este una dintre cele mai dureroase îndatoriri ale unui credincios, și aceasta s-a spus femeii și copiilor ei sub formă de poruncă. Vreau să exemplific aceasta printr-un exemplu. Cu mulți ani în urmă o cunoștință iubită de-a mea a ajuns să aibă mari probleme, deoarece era într-o Adunare de creștini care refuzau să condamne o rătăcire asemănătoare. Mai târziu această soră s-a mutat într-o altă localitate, în care Adunarea a condamnat cu hotărâre răul. Ea ezita să se comporte cu responsabilitate, și pentru a se apăra spunea că este numai o femeie și nu poate spune nimic și nu poate face nimic. Astfel de scuze pot da impresia de modestie și pot părea nobile; dacă femeile s-ar comporta în felul acesta în situații în care este necesară reținerea, atunci această comportare ar fi demnă de lăudat. Dar cine se așteaptă, sau speră, că în felul acesta răul este aspru condamnat? Amintesc această »doamnă aleasă« din această scrisoare; aceasta a făcut-o să tacă; căci ea era inteligentă, cu experiență și temătoare de Dumnezeu. Rezultatul a fost că ea a ajuns la convingerea să nu se achite de datoria care o avea.

Când învățătura lui Hristos este pusă în joc, nu trebuie ezitat: compromisele înseamnă trădarea Domnului. Dacă nu-I suntem credincioși, atunci niciodată nu vom fi credincioși în lucrurile pe care ni le-a descoperit Dumnezeu. Cu Persoana Sa, care a venit la noi cu Harul și adevărul, este

legată intim onoarea lui Dumnezeu. De aceea, dacă vine cineva care nu aduce această învățătură, atunci toți sunt datori, împreună cu femeile și copiii, din pricina lui Hristos, să nu-l ia în seamă, chiar dacă mai înainte a fost cel mai iubit prieten creștin de pe pământ. Aceasta cere Dumnezeu de la noi astăzi. Dacă cineva nu aduce învățătura lui Hristos, atunci încuie ușa; nu te uni cu anticrist. Pentru cei care nu cinstesc Numele Domnului și Cuvântul Său, această comportare li se va părea exagerată, în mod deosebit în zilele noastre caracterizate de liberalism, în care omul înseamnă totul, iar Hristos puțin, sau chiar nimic. Chiar și cei care mărturisesc că sunt creștini tac intenționat în privința aceasta și gândesc: „Este păcat să distrugem unitatea prin astfel de întrebări! Nu este mai important ca creștinii să rămână împreună și să evite orice despărțire, acest rău dezgustător? În rest – el este un frate drag și amabil! Cu siguranță va fi gata să renunțe la păreriile lui, dacă nu vom turna petrol pe foc.” Așa vorbesc cei care sunt neutrii, care sunt mult mai periculoși decât ademenitorii înșelători.

Nu, frații mei, prin har datorăm totul Fiului lui Dumnezeu și Tatălui, care L-a trimis și care L-a dat. Dacă noi creștinii suntem chemați la ceva, la care cu orice preț trebuie să fim hotărâți și să nu cedăm, atunci acesta este cazul când onoarea lui Hristos și adevărul despre El sunt atacate.

Versetele de încheiere 12 și 13 sunt o mărturie frumoasă despre dragostea sfântă și totuși cordială, care lega pe sfinți la începutul mărturiei creștine și care exista și între apostolul în etate și această familie creștină. »Aș avea să vă spun multe lucruri; dar nu voiesc să vi le scriu pe hârtie și cu cerneală; ci nădăjduiesc să vin la voi, și să vă vorbesc gură către gură, pentru ca bucuria noastră să fie deplină.« Din încrederea cu care apostolul vorbește despre venirea sa și din salutul lui deducem cât de convins era că destinatarii scrisorii sale vor pune pe inimă solicitările lui și necondiționat vor respinge pe acești trădători ai lui Hristos care mergeau din loc în loc ca să implice și pe alții în faptele lor rele. Apostolul se limitează să atenționeze că, compromisele în astfel de situații înseamnă să ai părtaşie cu răul, dar nu amenință cu consecințele care rezultă din aceasta. Nici nu se ostenește ca supunerea lor să se nască în urma poruncilor clare date de el în baza poziției pe care o avea, sau a prieteniei existente. Totul depinde de sentimentele pe care harul le lucrează în noi cu privire la datoria noastră față de Domnul. S-ar putea ca un credincios tânăr să fie mai statornic, în timp ce altul, care de mult timp este în credință și ar trebui să aibe simțăminte mult mai adânci, s-a încurcat în lucrurile rele, chiar dacă nu sunt lucruri grave, și în felul acesta a devenit insensibil față de valoarea mare a Persoanei lui Hristos. Este vorba în realitate de o chestiune între Fiul lui Dumnezeu și satana. Cât de mult îl preocupa pe apostol credințioșia față de Hristos rezultă clar din ceea ce scrie, și anume, că bucuria lui ar fi deplină, dacă ar putea veni la ei. Dacă s-ar fi îndoit de credințioșia lor, atunci nu ar fi putut avea nici-o nădejde să-i viziteze.

Este bine, ca în acest loc să adăugăm, că pe Duhul Sfânt nu-L interesează să aplice severitatea în cazul părerilor diferite neesențiale cu privire la disciplinare, dar ea devine o necesitate necondiționată atunci când este vorba de Hristosul adevărat, sau de cel fals. Greșeala de a se purta cu asprime în lucrurile neesențiale este folosită de dușmanul de moarte pentru împrăștierea acelorora pentru care a murit Hristos, ca să-i adune într-un trup. Chiar și atunci când este vorba de învățătură în general, nu găsim nici-o bază biblică care să justifice astfel de comportări extreme, cu excepția cazului că există greșeli fundamentale. Cu atât mai puțin este oportună asprimea în cazul interpretării diferite a rânduieilor creștinismului, fie că este vorba de botez, sau de Masa Domnului. Învățătura cu privire la Hristos necesită cea mai hotărâtă datorie de credințioșie a fiecărui creștin; cine lezează Persoana Sa, trebuie nu numai public dat afară, ci trebuie și personal respins, coste cât ar costa.